

På jakt efter en fästmö.

Han satt vid skrifbordet, med pannan lutad i handen och blicken dystert hvilande på siffrorna i den framför honom uppslagna räkenskapsboken. De svarta talen dansade omkring för hans ögon och i hans hjärna, och snart tyckte han att allt blef svart omkring honom. Dagen miste sitt ljus och af tankarna återstod blott en enda: skulle det verkligen nu vara slut?

Och ändå var han ej en stor köpman, som misslyckats i sina affärskombinationer, det var ej så kolossala summor, som voro ritade i boken i fruktansvärd följd. Nej bevars, luta vi oss fram och se öfver hans axel, finna vi blott en lång följd af tresiffriga tal med bredvid stående anteckning: »den fjärde, den sjunde, den tolfte» o. s. v. Det är endast små tremånadersväxlar och amorteringslån, men till följd af mängden med ständiga, dagliga omsättningsbekymmer. Han känner att snaran blir allt trängre.

»Förbannelse!» ropar han, rusar upp och går fram och tillbaka i den lilla dubletten och stannar slutligen framför spegeln, där han noga mönstrar sitt ansikte, granskar och ordnar det blonda håret, blottar de hvita tandraderna och sträcker ut armarna, så att bröstet vidgas. Ansiktsuttrycket blir mera själfbelåtet och han säger sakta:

»Jag tycker dock att detta allt dock är värdt *något*.»

* * *

Medan han står och beundrar sig själf, vilja vi litet närmare se på hans förhållanden. Ville Sten är stockholmare, utgick tidigt från ett fattigt föräldrahem, fick ringa uppfostran, men med ett vackert utseende, ett i sitt slag vinnande sätt och en liflig tunga öppnades världens portar för honom — åtminstone på glänt. Han hade försökt litet af hvarje, varit i handel, tänkt bli artist, och för närvarande kallade han sig agent, och han gjorde verkligen några små affärer i whisky och cigarrer. En hufvudsak var att skickligt lotsa sig fram till dess Fortuna i ett gunstigt ögonblick skulle räcka honom handen. Hela hans existens berodde af hans jakt efter fina och inflytelserika bekantskaper, och denna jakt var ett herkulesarbete. Ingen fick undgå honom, alla kände han. Han var tjänstaktigheten, uppoffringen

själf. Han förde en fullständig förteckning öfver alla sina bekantas födelse- och namnsdagar och försummade sig aldrig. Till damerna sände han de näpnaste buketter, erbjöd sig att stå i kö till operapremièrerna och tog af sina egna pengar till »förköpet». Han lönades med bjudningar till middagar och supéer. Han arrangerade sällskapsspektakler, tablåer, sommarutflykter och slädpartier och uti allt satte Ville Sten lif i spelet.

Han släpade verkligen ut sig, men när natten kom, låg han utan sömn och stirrade framför sig. Då räknade han kolumnerna: »i morgon omsättning... i öfvermorgon likaså — tre... femhundra» — och så slumrade han oroligt in. Och när morgonen kom, började jakten; då söktes de förmögnare och anseddare vännerna »för att få det ärade namnet på obetydligheten». Ville hade sitt system, det gick i tur och ordning, ty att komma ständigt tillbaka till en och samma person dugde ej.

Men åren gingo, han var trettio år, nu hade slutsumman växt honom öfver hufvudet, och ännu hade Fortuna icke visat sig. Det hade blifvit en fix idé hos honom att lyckan skulle komma öfver honom i form af ett guldregn ur ett par kvinnohänder. Och hvad kvinnorna beträffar, voro de så vänliga mot honom. De skrattade åt all hans älskvärdhet, och då han försökte att vara öm, skrattade de ännu mer. Nej, han hade icke rätta tonen; bakom

de elegant fadda orden låg något kallt och bakslugt; det kom ej från hjärtat och gick icke dit. Den finbildade kvinnan förnam icke själens rena silfverklang i orden, hon sökte fåfängt intelligensens adel under den ganska vackra ytan. Det gick inte. Han hade blifvit festernas clown, en vanlig sällskapsapa.

Ville kände nederlaget, men han tänkte: »nog finns det väl rika giftaslystna kvinnor någonstades! Om jag skulle skriva en riktigt 'stilig' friareannons!» Sagdt och gjordt! Ville skref:

»En ung, intelligent man önskar till följeslagerska genom lifvet en ädel kvinna med förmögenhet. Han är fattig, men med energi och kraft att skapa sig en framtid, om blott vägen något jämnas för honom och han kan få njuta lyckan i ett fridfullt hem. På ålder fästes mindre afseende än på hjärtats godhet. Allt skämt undanbedes. Svar etc.»

Det var dagar af oro och väntan, men snart ingingo några svar. De flesta voro dock uppenbart skämt. Men ett fäste Villes uppmärksamhet. Det var skrifvet med en elegant piktur och af allvarligt innehåll: »Det vore möjligt att personlig bekantskap kunde inledas, men man borde förstå att en bättre dam ej förr än hon genom brevväxling lärt känna personen, kan inlåta sig på några möten. Hon ägde en större,

själfständig förmögenhet, men bad nu om fullständiga upplysningar jämte fotografi. Hon skulle af brefvets innehåll döma mannen. Tystlåtenhet utlofvades.»

Nu voro goda råd dyra. Skulle han våga blotta sig? Men brevet lät uppriktigt. Att våga är att vinna! Han satte sig ned att svara. Det var ett kinkigt göra, men hur det var, så gick det. När han genomläst brevet, blef han riktigt förtjust i sig själf. Han utvalde sin bästa fotografi och afsände alltsammans.

Svaret lät ej vänta på sig. Man hade glatt sig åt den manliga tonen i brevet och ville våga ett möte. Platsen skulle blifva vid Linnés staty precis klockan 2 följande söndags middag. Igenkänningstecken för honom skulle vara en pappersrulle, och hon skulle draga upp en näsduk med blå bårder ur sin klädningsficka.

»Vivat! Var det verkligen sant? Hon skulle komma! Haha! hvad kvinnorna ändå äro dumma!»

Söndagen kom. Elegant som en kunglig kammarjunkare, med pappersrulle af finaste velin i hand, skyndar Ville mot Linnéparken, där barnen leka under jubel och barnvagnarna rassla på de finkrattade sidogångarne.

Ville är förargad öfver att det är så mycket folk och att mötesplatsen icke valdes mera afsides. Han vankar af och an och slutligen slår han sig ned på en soffa, där han har fri utsikt åt alla håll. Där kommer en dam och styr

kurs rätt på honom. Elegant är hon — men det var ett troll att se ut! Gud vare lof — det bär förbi! Men se där — aj, så förargligt, där nalkas ett ungt, nygift par, som Ville träffat i några familjer! De skämta, skratta och hviska, såsom kära bruka. Lyckligtvis tyckas de icke märka Ville, där han sitter med sin pappersrulle, oaktadt deras blickar hastigt flugit öfver hela raden af säten. Nu äro de rätt framför honom. Den unga frun för hastigt handen till fickan och drar till hälften upp sin näsduk under ett kväfdt skratt. Ville bleknar, han biter sig i läppen, han vill skrika, men måste lugna sig tills det unga paret är borta. Då rusar han upp och gnisslar fram: »Satan! Jag är lurad, jag är förlöjligad!»

Skämtet var kanske grymt, men sällskapslifvets charlataner behöfva ett straff. Det unga paret hade under skämt och löje svarat på annonsen. Då de fingo se, hvem annonsören var, ville de ge honom en läxa att en annan gång ej underskatta den bildade kvinnans takt och finkänsla.

* * *

Det var efter utståendet af alla dessa vedervärdigheter vi lämnade Ville framför sin spegel, beundrande sig själf. Plötsligt stannade han, slog sig för pannan och ropade:

»Kors, sådant nöt jag är! Jag glömde ju

tjocka slaktarfrun och hennes rödfnasiga dotter, som jämnt hängde efter mig i Norrtelje i somras. Hon lär vara rik, har två stenhus! Fort en adresskalender — jag gör genast visit.»

Den där visiten var till sina vidare följder särdeles viktig för Ville. Efter ett par månader var allt klart. Ville fick tjocka fru Rundlund till svärmor och den rödfnasiga trettiosexåriga Beata till fru och fick åtminstone del i räntorna af de båda stenhusen. Men Ville kände sig lugn först när prästen bakom kullerstolarna sagt »amen». Då drog han en lång suck och hviskade för sig själf:

»Räddad!»